Poděska Ivy

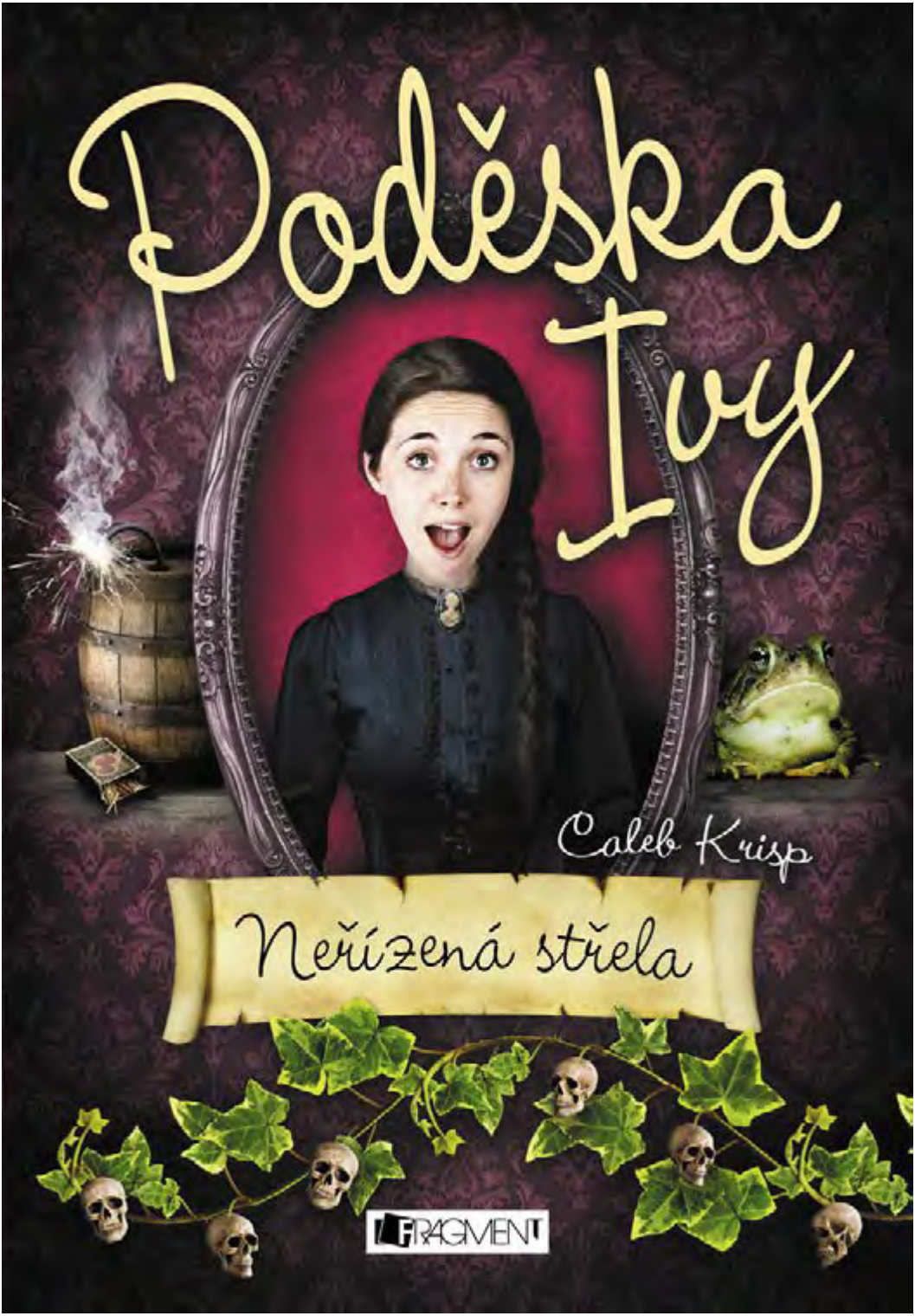

Caleb Krisp

Neřízená střela

FRAGMENT

Poděska Ivy – Neřízená střela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Caleb Krisp
Poděska Ivy – Neřízená střela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

pisatelka děsivých povídek

primabalerína

dcera rakváře

léčitelka

„Jelikož jsem od přírody talentovaná jako ...“

burzovní makléř

tajný agent

horník v závalu

poštmistrova dcera

housenka

princezna na věži

kobylka s bujnou hřívou

Sherlock Holmes junior

primabalerína

budhistický mnich

„Jelikož jsem od přírody talentovaná jako ...“

pisatelka děsivých povídek

princezna na věži

burzovní makléř

pomocná knihovnice

pětihvězdičkový generál

dcera rakváře

Caleb Krisp

Poděska Ivy

Neřízená střela

Ilustrovala Barbara Cantini

SNAGSBYHO
Úsporné pohřb
VZPOMÍNÁNÍ

SNAGSBYHO
ÚSPORNÉ POHŘBY
SNAGSBYHO
ÚSPORNÉ
POHŘBY

Pro mého dědu Plantageneta Krispa,
který by se toho nikdy nenadál

1

„Co sis pro nás připravila tentokrát, Ivy?“

Poplácala jsem se po kapse šatů. „‚Okvětní lístky ve větru‘. Je to nepřekonatelně dojemné – samé hynutí, opadávání a odplouvání ve vlahém vánku.“

Ezra Snagsby pokýval hlavou, až se mu prověšená papula rozhoupala. „Výborně.“ Pak po mně vrhl kapku úzkostný pohled zpod bujné džungle chundelatého obočí. „Přečteš to tak, jak je to *napsáno*, že, Ivy?“

„Ano, můj milý. Do posledního nudného slovíčka.“

Znovu kývl – ale tentokrát na máti Snagsbyovou, ztělesněnou důstojnost. I když vjel kočár do výmolu a nás s Ezrou roztřásl jako hadrové panenky, ta ženská se nepohnula ani o píď.

„Za ‚Okvětní lístky ve větru‘ musím poděkovat slečně Carnageové,“ oznámila jsem a uhladila si své nejlepší temně

modré šaty s bílou šerpou. „Ujala se knihovny potom, co zmizel pan Abercrombie – naposledy ho viděli někde mezi řeckými mýty a francouzskou beletrií. Kolosální záhada. Slečna Carnageová tam pracuje teprve pár týdnů, ale už si mě neskonale zamilovala."

„To je moc zajímavé, Ivy," zahučel Ezra a dlouze si povzdechl. Opřel si hlavu o bok kočáru, těžká víčka mu klesla a dal se do chrápání.

„Rychleji, kočí!" zaburácela máti Snagsbyová a zabušila slunečníkem do střechy kočáru. „Nemáme na to celý den!"

Než mě slečna Frostová před třemi měsíci poslala do Londýna k Snagsbyovým, pořádně jsem ani netušila, co je to být něčí dcera. Na vlastní matku jsem si nevzpomínala. Věděla jsem o ní jen tolik, že je mrtvá. A že mě slečna Frostová úplně náhodou našla schoulenou na mámině klíně v nějakém příšerném domě. Ale jak se ukázalo, jsem od přírody skvělá dcera.

„Máte bič, člověče! No tak ho použijte!" zaburácela máti Snagsbyová a vystrčila hlavu z okénka. „Nebo to mám udělat sama?"

Snagsbyovi byli příjemná dvojice. Stará jako svět. Hlavy jako potlučené melouny, na zádech stejný hrb. Nevýslovně milující. Nedostižně roztomilí. Jejich dcera Gretel studovala na dívčí škole v Paříži, takže měli nazbyt moře lásky, kterým mě mohli zaplavit. Nestydím se přiznat, že jsem byla jejich potěšení. Sluníčko, jež jim rozjasňovalo dny.

„Přestaň po nás mžourat, slečinko," obořila se na mě máti Snagsbyová a srdečně se na mě zamračila. Podobnými zlomky mateřských rad a lásky mě častovala v jednom kuse. Vedla mě k tomu, jak se zdokonalit. Nebo aspoň být míň příšerná. Jak milé!

„Narovnej se," nařídila mi. „Když už děvče není požehnáno rozkošnou tváří ani hezkými vlasy, musí to dohnat jinak – pěkným držením těla, uhlazenou mluvou, bezúhonným chováním."

„A vám se to daří skvěle, má milá," pochválila jsem ji a věnovala jí svůj nejchápavější úsměv. „Je to zázrak, co dokážete se štědrou dávkou pudru. Taková drobnost, a takový výsledek."

Máti Snagsbyová zavrtěla hlavou, jako bych byla zaostalá. „Co jen to slečnu Frostovou napadlo, přivést tě na náš práh?"

„Slečna Frostová je úžasná," zastala jsem se jí. „Prostě vycítila, jak dokonale se k sobě budeme hodit."

Máti Snagsbyová znovu zavrtěla hlavou. Jistě se pokoušela zadržet slzy radosti, které se chystaly spustit ze slídivých oček a všechny nás utopit. Snagsbyovi o slečně Frostové mluvili málokdy. Znali ji jenom zběžně a považovali ji za nějakou potulnou guvernantku. Slečna Frostová se kdesi doslechla, že by měli zájem o dceru. Nikdy se mě nezeptali, jak jsem se s ní seznámila, ani co jsem dělala v Butterfield Parku. Mí noví rodiče se o můj předchozí život vlastně zhola nezajímali.

„Uprav si cop," nařídila mi máti Snagsbyová. „Vypadáš, žes prolítla vichřicí."

„Taky že ano," potvrdila jsem a pustila se do spravování účesu. „Když jsem byla dopoledne venku pro mléko, koupit chleba, vybrat vám slaninu na snídani a odnést na správku boty, přepadl mě nehorázný nápor větru. Před mýma očima to odfouklo zelináře a praštilo to s ním do nejbližšího kočáru. Ubožák se rozlomil na tři kusy. Neskutečně tragické."

„Naprostý nesmysl," zavrčela máti Snagsbyová.

„Pro něj ne, má milá," odtušila jsem vážně. „A pomyslete na jeho ženu a jedenáct dětí."

Snagsbyovi neměli ani tušení o Hodinovém diamantu. Nebezpečně mě to svádělo prozradit jim to tajemství – stejně úžasné jako tragické –, ale dala jsem slib slečně Frostové.

Kromě toho, Snagsbyovi byli prostí lidé. Bezelstní. Komplikovaní asi jako talíř míchaných vajec. Vyděsilo by je, kdyby se dozvěděli, že nosím vražedný náhrdelník nedozírné ceny.

„Tohle není žádná loudavá projížďka parkem," zahřímala ta stará koza. „Pohyb!"

Měli jsme poněkud naspěch. A to všechno kvůli smrti. Mé nejlepší modré šaty. Báseň v jejich kapse. Krejčovský metr kolem Ezrova hubeného krku. Snagsbyovi se živili výrobou rakví – firma Snagsbyho úsporné pohřby vzkvétala a poskytovala štědré slevy na předem objednané rakve.

„Výstavní salon byl dnes ráno v hrozném stavu," postěžovala si máti Snagsbyová a přejela mě pohledem plným mateřské lásky. „Až vyřídíme tu záležitost, uklidíš ho, že se bude jen lesknout. Vyjádřila jsem se jasně, slečinko?"

„Těžko říct, má milá," odpověděla jsem. „Protože dost huhláte. Je pro mě lehčí prostě si představit, co jste asi *mohla* říct, a zařídit se podle toho."

Než stačila máti Snagsbyová puknout radostí, kočár prudce zastavil. Ezrou to hodilo kupředu, kostnaté staré tělo mi přistálo zhroucené u nohou. Ubožák se s leknutím probral a hned bolestně zasténal. Držel si záda a pomalu se zvedal.

„Pohni se, Ezro, nemáme na to celý den," vyštěkla jeho manželka a vyhlížela ven na řadu smutných domů.

„Jestli vás trápí záda, znám skvělou léčbu," nabídla jsem mu, zatímco se otevíraly dveře kočáru. „Stačí mi k tomu jenom hrnek sádla, tři mrkve, klubko příze a hraboš."

Ezra se uchechtl, což si mohl odpustit. Máti Snagsbyová protočila panenky a postrčila svého muže ven z kočáru. Pak upřela zrak na mě.

„Navštívíme dům umírajícího," procedila skrz zuby přísně, „a ty víš *přesně*, jaké chování od tebe očekávám. Drž se stranou, dokud tě nebude třeba, a až tě zavoláme, uděláš svou práci. Rozumíš?"

Přikývla jsem.

Máti Snagsbyová vystoupila z kočáru a já spěchala za ní.

„Díkybohu, že jste tady!"

Paní Blackhornová byla úchvatné stvoření – kulaté bříško, tučné tváře, smradlavý dech. Ale vážně působivé bylo to, co jí sedělo na vršku hlavy. Velkolepá koruna zlatých lokýnek, které jí padaly do čela, jak pobíhala kolem lůžka nemocného manžela. V jednom kuse si je zastrkovala zpátky nahoru.

„Počítala jsem minuty!" zaburácela, sevřela kapesník suchý jako troud a uvedla nás do potemnělé ložnice. „Chudák pan Blackhorn už na tomto světě dlouho nepobude… doktor říká, že srdce se konečně vzdalo. Pečovala jsem o něj dnem i nocí – říká mi, že jsem jeho anděl."

„Spíš ďábel!" vyštěkl umírající a zvedl bledou hlavu z polštáře. „Je mi souzeno dokonat v tomhle špinavém pelechu, plném blech a hrbolů, zatímco ty utrácíš mé peníze za ty svoje módní stužky a bláznivé kudrlinky."

Ezra si stáhl krejčovský metr a pustil se do nevděčného úkolu vzít míru budoucímu nebožtíkovi.

„Ale jdi ty, můj drahý," okřikla manžela paní Blackhornová a položila mu na hlavu vlhký hadřík. „To z něj mluví horečka, abyste věděli. Budu ho milovat až do samého konce. Ovšem až odejde, považuji za vhodné odměnit se hrstkou něčeho lepšího. Například si nechám načesat své půvabné vlasy." Poplácala se po kudrlinkách, jako by to bylo spředené zlato. „Ty lokýnky jsou samozřejmě přírodní."

Rozesmála jsem se. Dost nahlas.

Paní Blackhornová prudce otočila hlavou, aby se na mě mohla zaškaredit. Ale kudrny se nepohnuly a její příjemně kulatý obličej tak zmizel za hromadou propletených prstýnků. Než si to ubohé stvoření vlasy upravilo, odtáhla mě máti Snagsbyová ke smrtelné posteli.

„Tato slečinka vybrala báseň, která vám snad přinese jistou útěchu, pane Blackhorne," oznámila mu. „Tuto službu nyní nabízíme všem našim zákazníkům, a to zdarma."

Pan Blackhorn si stáhl hadřík z obličeje. Svíce vedle postele mu vysílala na kůži přízračné stíny. Měl propadlé tváře, šedivé vousy, ale v očích pořád ještě jiskru. „Copak už jsem netrpěl dost?"

Manželka ho počastovala truchlivým pohledem. „Jeho sestru potěší, až jí napíšu, že poslední slova, která George slyšel, byly půvabné verše. Spusťte, děvče."

„Poslední slova?" zaprskal pan Blackhorn. „Ještě nejsem mrtvý, Martho, takže těm zatraceným rakvářům řekni, ať vypadnou! Cítím se líp než v posledních pár dnech."

„To tedy ne!" zpražila ho energicky jeho žena. „Umíráš, Georgi, přestaň se tomu bránit." Otřela si oči a poprsí se jí vzedmulo. „Nepřeji si nic jiného, než aby můj drahý manžel spočinul v pokoji."

Máti Snagsbyová mi pokývla, já vylovila z kapsy báseň a dala se do čtení:

„Lístečky okvětní po větru odplynou,
smrt brzy odnese lásku mou jedinou.
Životy krátí se každičkou vteřinou,
jako ty lístečky nakonec zahynou.“

Strašná báseň. Nudná a důstojná a depresivní. Hrůza! A proto jsem pokračovala:

„Blackhornka přísahá oddanost mužíčku,
stěží však uroní jedinou slzičku.“

Paní Blackhornová zalapala po dechu a přikryla si pusu. Umírající se dal do smíchu a zatleskal. Slibné povzbuzení!

Pokračovala jsem:

„Až lože plné blech opustí dušička,
pro novou paruku odchvátá panička.“

„Okamžitě toho nech!“ zasyčela máti Snagsbyová. Obrátila se k paní Blackhornové. „Omlouvám se za tu holku. Varovali jsme ji, aby si nevymýšlela vlastní verše.“

„Podle mě to bylo skvělé,“ ocenil mě pan Blackhorn.

Jeho žena padla na postel a křikla po mně cosi nemilého. Máti Snagsbyová se ji pokusila upokojit a Ezra mě zahnal do křesla v rohu pokoje. „Sedni si tady, Ivy,“ nařídil mi, „než to vyřídíme.“

Když paní Blackhornová přestala blábolit, vyřítila se

z pokoje, aby si upravila paruku. Nato dorazila služka s konvicí čaje pro Snagsbyovy a sklenicí teplého mléka pro mě.

Nesnáším horké mléko. Odporná věc. Ale máti Snagsbyová kdovíproč vždycky *trvala* na tom, abych ho vypila, zatímco ona s Ezrou dokončovali poslední úkony každé návštěvy – probírali podrobnosti ohledně rakve a kdovíco ještě.

„Styď se," hubovala mě máti Snagsbyová, když mi podávala sklenici. „Provedla jsi neodpustitelnou věc. Vypij mléko a už ani necekni."

Pro jednou jsem udělala, co se mi řeklo.

„Probuď se."

Třásla jsem se. Nebo spíš mě jakási ruka držela za rameno a třásla se mnou.

„Probuď se, říkám." Máti Snagsbyová. „Okamžitě se prober!"

Otevřela jsem oči. Cítila jsem, jak mě pálí na prsou. Rozhlédla jsem se a pořádně zamrkala. Pak jsem zazívala jako nemluvně a protáhla si paže. Chvilku trvalo, než mi došlo, kde to jsem: v ponuré ložnici pana Blackhorna. Jenže už to nebyl jeho pokoj. Protože umřel. Jeho nehybné tělo pokrývalo prostěradlo a manželka po jeho boku ronila opravdové slzy.

„Ale já myslela… pan Blackhorn říkal, že je mu líp," podivila jsem se tiše.

„To se spletl," vysvětlila mi máti Snagsbyová.

„Jak dlouho jsem spala?"

„Dost dlouho." Vzala ze stolu vedle mě prázdnou sklenici. „Stává se ti to pokaždé, slečinko. Copak se nevyspíš v noci?"

„Spím jako dudek, má milá," ujistila jsem ji a zvedla se. Hlava se mi točila jako káča, a tak jsem sebou žuchla zpátky do křesla. V posledních několika měsících jsem párkrát opravdu takhle odpadla. Hned potom, co jsem přečetla báseň u lože budoucího nebožtíka. Podivné. A ještě něco. Na hrudi mě nepříjemně pálilo. Položila jsem si ruku na prsa. Jenže to nesálala moje hruď, ale Hodinový diamant. Byla jsem si jistá, že to má nějaké dokonale rozumné vysvětlení, jenže mě žádné nenapadalo.

Ezra se přištrachal k paní Blackhornové a vyjádřil jí upřímnou soustrast.

Ale máti Snagsbyová ne. Ta pro ni měla jen účet. „Do hodiny se dostaví mí lidé a převezmou tělo." Mluvila s truchlící vdovou chladně a prakticky. „Smrt pracuje rychle, paní Blackhornová, takže bych vám neradila, abyste pod to prostěradlo nakukovala. Zapamatujte si manžela takového, jaký býval, a firma Snagsbyovy úsporné pohřby se postará o zbytek."

Čerstvá vdova pokývala hlavou.

„Už má klid," podotkl Ezra. „Tím se musíte utěšovat."

„Také to tak beru," přisvědčila paní Blackhornová pokorně.

Máti Snagsbyová popadla slunečník a pokynula Ezrovi a mně.

„Pojďme," pobídla nás a přitom už vykročila ke dveřím. „Tady jsme s prací hotovi."

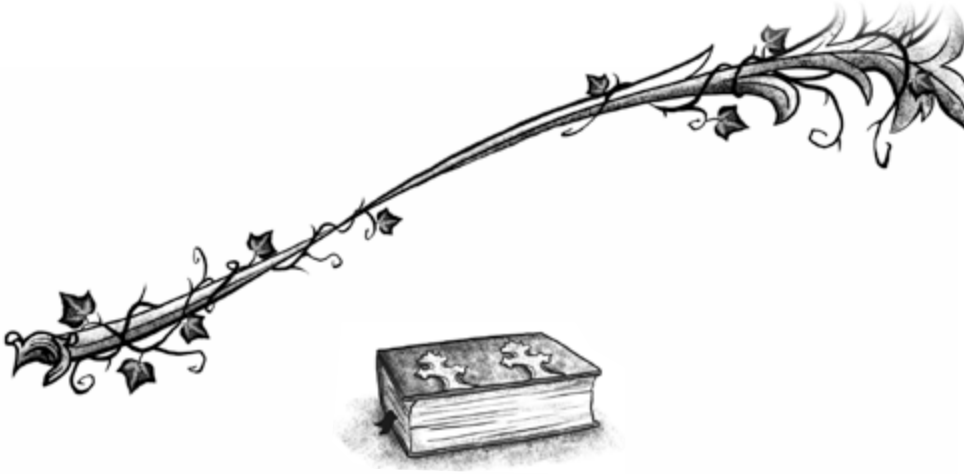

2

Každou neděli ráno přesně v devět Snagsbyovi zmizeli. Což byla veliká úleva. A to všechno díky Adelaide Snagsbyové, Ezrově milované sestře. Jednou týdně si Snagsbyovi navlékli své nejlepší svršky a vypravili se do Adelaidina hotýlku v Bayswateru. Mě tam ovšem nikdo nezval.

Protože jsem neexistovala.

Ta snobská prosťačka by zřejmě neskousla zjištění, že bratr adoptoval dvanáctiletou služku pochybného původu. Proto mě Snagsbyovi udržovali v tajnosti. Nechali mi seznam úkolů a sami se vydali tam, kde do sebe házeli šlehačkový dort a klábosili o počasí.

Někdy jsem se kvůli tomu vztekala. Ale dnes ne. Máti Snagsbyová na mě měla pořád pifku kvůli básni pro pana Blackhorna. Uplynuly dva dny, a ještě na mě nepromluvila.

„Máme zpoždění," mumlal Ezra, když se šoural z dílny. Snagsbyovy úsporné rakve vyráběl v přístřešku vzadu, ale spoustu času prodřímal pod mandloní.

„Máti Snagsbyová je v kuchyni," oznámila jsem mu a odsunula lopatku a koště, aby mohl projít.

Dům byl úzký, vysoký a hotový lapač prachu. V přízemí, v úhledném a elegantním výstavním salonu a kanceláři, se vyřizovaly pohřební záležitosti. Horní patro – vybledlé, ošumělé a bezútěšné pokoje (až na Gretelin) – sloužilo k bydlení.

Ezra se podíval ke kuchyni a poškrábal se na bradě. „Slanina?"

Přikývla jsem. „Má třetí talíř."

Máti Snagsbyová slaninu nezřízeně milovala. Házela ji do sebe po vědrech. Chudák paní Dickensová (hospodyně a kuchařka) mě věčně posílala k řezníkovi pro další libru.

Stařík si povzdychl a usadil se do křesla pod portrétem své dcery Gretel. Její malby visely ve všech pokojích domu, dokonce i v kuchyni – jeden obrázek za každý rok, od malé holčičky až po osmnáctiletou slečinku, kterou vypravili do školy v Paříži. Všechny namalovala máti Snagsbyová, zručná malířka. Na obrázku nad Ezrovou holou hlavou vypadala Gretel tak na deset nebo jedenáct let, seděla na koni a tvářila se nadšeně.

„To nemůže být dobré," posteskl si Ezra tiše. „Tolik slaniny."

„Já bych si nedělala starosti, můj milý," utěšovala jsem ho a otírala si ruce do ohavné zástěry, kterou mě máti nutila nosit. „Když jsem pracovala u Midwinterů, slečna Lucy nejedla celou zimu nic než tuřín." Počastovala jsem ho konejšivým úsměvem. „A skoro vůbec jí to neuškodilo. No, až na to, že zezelenala. A matně si vzpomínám, že ztratila cit v obličeji. Ale jinak byla zdravá jako řípa."

„Vstávej, Ezro!" vyštěkla máti Snagsbyová, sotva vrazila do úzké síně.

Na slovo poslušný Ezra vyskočil na nohy.

Máti Snagsbyová si otřela bradu umaštěnou od slaniny a chladně si mě změřila. „Proč tu posedáváš, slečinko? Salon se sám prachu nezbaví."

„Asi bych vás měla upozornit, že se pro vaši dceru nehodí, aby utírala prach a leštila a zametala jako nějaká Popelka. A to nemluvím o otevírání dveří, nošení nespočetných hrnků čaje a praní vašich obřích bombarďáků."

„A kde bys byla, kdybychom si tě s Ezrou k sobě nevzali?“ Máti Snagsbyová si natáhla bledě zelené rukavice, které jí ladily k bledě zeleným šatům. „V tomto domě se pracuje a zapojit se musí každý, dokonce i *dcery*.“

Těžko říct, jak byla máti Snagsbyová stará. Tvář měla pozoruhodnou. Hrbolatou pleť pokrývala silná vrstva bílého pudru. Kolem jasně modrých očí a drobných úst se rýsovaly jemné vrásky, na spáncích bíle prokvétaly černé vlasy. A nad horním rtem trůnilo obrovské mateřské znamínko jako vánoční pudink.

„Ale život přece není jen práce, má milá,“ namítla jsem a chopila se lopatky na smetí. „Proč nikdy nemáme žádnou společnost? Copak nemáte přátele?“ Toužebně jsem si povzdechla. „Už vím! Co takhle uspořádat příjemný odpolední čaj a pozvat pár dívek mého věku? Jen si představte, jak by bylo milé mít v domě lidi, kteří nikdy neviděli mrtvolu.“

„Nepřichází v úvahu, slečinko,“ odtušila odměřeně máti Snagsbyová. „Máš zájem o společnost? Tak až budeš hotova se svými povinnostmi, můžeš si zajít do knihovny a vybrat si tam pár *vhodně* pochmurných básní. Už žádné vymýšlení. To se nehodí.“

Ezra si nasadil klobouk a otevřel dveře. „Dej si pozor a jdi po hlavních ulicích, Ivy,“ poučil mě jako obvykle. „Žádné zkratky, rozuměno?“

„Ano, můj milý,“ povzdechla jsem si.

Pak Snagsbyovi vyšli do ranního slunce a byli pryč.

Dlouhá cesta z Paddingtonu do knihovny mi obvykle utekla jako voda. Tu dobu jsem vždycky věnovala přemýšlení. A měla jsem toho na uvažování hodně. Spoustu tajemství.

Snagsbyovi neměli tušení o mých dobrodružstvích v Paříži, o cestě do Anglie se slečnou Alwaysovou, natož o událostech v Butterfield Parku. Máti Snagsbyové se nezamlouvalo ani to, jak utírám prach, proto jsem si nedovedla představit, jak by přijala zprávu, že jsem mrtvá. Nebo *tak trochu* mrtvá.

A pak tu byl Hodinový diamant. Ten prokletý a kouzelný kámen, který mě měl zabít, když jsem si ho před několika měsíci prvně připnula. Tomu slouží jeho veliká síla. Krade duše a nechává jenom scvrklou slupku nevinných bláznů, kteří si ho nasadí. Přesně jako to udělal s chudákem Rebeccou.

Náhrdelník taky ukazoval náhledy do minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Ale od té doby, co jsem dorazila ke dveřím Snagsbyových, mě dost zklamal. Ani jediné vidění. Nic… *dokud* jsem se neprobudila v ložnici pana Blackhorna a neucítila, jak mě kámen hřeje na kůži.

Napadlo mě, že mi snad chce něco předvést. Jakmile jsme dorazili domů, pospíchala jsem nahoru do své ložnice a zahleděla se do kamene. Ukáže mi snad záblesk mé tragické minulosti? Nebo skvělé budoucnosti? Možná to bude lákavý náznak toho, proč mě Hodinový diamant nezabil jako každého, kdo si ho nasadil. Ale nic. Uviděla jsem jenom přítomnost – odpolední slunce nad Londýnem. Byla to krutá rána.

Ale to mě teď netrápilo. Prošla jsem impozantními dveřmi a vplula do chladivé Londýnské knihovny. Byla jako úl knihomolů. Lidé si tu nadšeně četli, jiní vláčeli stohy knih a šeptem se mezi sebou domlouvali. Přejela jsem pohledem místnost jako pokaždé, když jsem někam vešla. Co jsem proboha hledala? Rozhodně ne slečnu Frostovou.

Nečekala jsem, že se objeví a odvede mě do nějakého napínavého dobrodružství. Na nádraží v Suffolku mi slíbila, že bude poblíž, i když ji neuvidím. Ale já měla své pochybnosti.

Dokonce i ta nebezpečná, šílená slečna Alwaysová zmizela. Neviděla jsem tu pomatenou ženskou od chvíle, co skočila ze střechy v Butterfield Parku. Pokud si opravdu myslela, že jsem Duál – pravý hrdina, který uzdraví její lid z nebezpečné nákazy – proč se mě nepokusila popadnout a odvléct do svého světa? Možná měla slečna Frostová pravdu v tom, že Londýn je jediné místo, kde slečnu Alwaysovou nenapadne mě hledat.

„Jste tu špatně, Ivy."

Usmála jsem se. „Vážně?"

Slečna Carnageová ukázala na ceduli přede mnou – MYSTIKA A OKULTISMUS. „Oddělení poezie je nahoře." Šťouchla mě škádlivě do ruky. „Zrovna vy byste to měla vědět."

Znala jsem slečnu Carnageovou jen pár týdnů, ale byla to přesně taková knihovnice, jakou by si člověk představoval. Mizerně oblečená. Děsivě silné brýle. Šedivějící vlasy stažené do praktického drdolu. Nos jako skoba. Mohutná brada. Zuby tak veliké, že by jí kůň mohl závidět. Byla buclatá a chodila jako kachna, krátkými, kolébavými krůčky.

„Máte pravdu," přisvědčila jsem. „Nějak jsem se zamyslela."

„Dělá mi starosti, že věčně jenom probíráte ty morbidní básně," svěřila se mi slečna Carnageová. „Nemám do toho co mluvit, ale mladé dívce podle mě neprospívá, když předčítá básně umírajícím. To vůbec není zdravé."

Povzdechla jsem si a přikývla. „Není to zdaleka taková zábava, jak byste si myslela."

Slečna Carnageová nakoukla do úzké uličky knih. „A myslím, že jste se do téhle části knihovny nezatoulala jen tak náhodou. Mystika a okultismus vás jistě fascinují, Ivy, už proto, čím se živí vaši rodiče."

Pokrčila jsem rameny. „Ani ne, má milá."

„Ty knihy tady se zabývají skutečně temnými záležitostmi," pokračovala slečna Carnageová, jako bych nic neřekla. „Záležitostmi, se kterými nemůžete mít žádné zkušenosti – jako je komunikace s duchovní říší, prokleté předměty, návštěvy přízraků."

„Žádné zkušenosti?" obula jsem se do ní. „Milá slečno, já zažila víc návštěv přízraků než vy osamělých večerů u krbu."

„Dobré nebe." Slečna Carnageová si popostrčila brýle výš po zahnutém nose. „Vy jste viděla duchy? *Opravdové* duchy?"

„Desítky," poučila jsem ji. „Pomstychtivých. Smutných. Ztracených."

„Jak fascinující!" Knihovnice mě táhla uličkou a přitom přejížděla pohledem nekonečné hřbety knih. „V tom případě tu máme pár svazků, které vás nesmírně zaujmou. Jistě, některé jsou tak převratné, že si vysloužily nelibost." Rozhlédla se uličkou na obě strany, jako by vyhlížela vlak. „Pár podobných knih tu máme i pod zámkem. Jsou dávno zapomenuté, týkají se strašidelných záležitostí, světů uvnitř jiných světů… a podobně."

Slečna Carnageová na mě hleděla s očekáváním.

„Upřímně, má milá, já vůbec nejsem –"

„Tady!“ prohlásila a bleskurychle vytáhla pět svazků. Energicky mi naložila knihy do náruče. „Ta horní je nejzajímavější – *Slavní duchové Skotska a Walesu* od slečny Geraldiny Alwaysové.“

„To je příšerná ženská,“ slyšela jsem se říkat.

„Vy tu autorku znáte?“

Přikývla jsem. „Popravdě, myslela jsem si, že jsme přítelkyně, *blízké* přítelkyně, ale strašlivě jsem se spletla. Stalo se vám to taky někdy, má milá?“

Ticho.

Vzhlédla jsem. Slečna Carnageová nikde.

V tu chvíli jsem zaslechla, jak za mnou zavrzala prkna v podlaze. Bleskurychle jsem se obrátila a myslela, že uvidím tu milou knihovnici. Jenže v uličce nikdo. Připadalo mi to podezřelé. Možná proto, že jsem myslela na slečnu Alwaysovou, nebo snad proto, že jsem zůstala na tom temném místě sama. Ať to bylo, jak chtělo, vydala jsem se rychle pryč.

Musím přiznat, že když jsem se dostala na konec uličky, zaplavila mě úleva. Upírala jsem oči na příjemný šum zaplněných studijních stolů. Proto jsem si nevšimla nohy, která odkudsi vystřelila a podrazila mi kotníky. Rozplácla jsem se na zemi. Knížky se rozsypaly všude kolem s bouřlivým rachotem, který otřásl tichem.

Vyštrachala jsem se na kolena a uviděla pár černých bot a lem elegantní šeříkové sukně.

„Upřímně, má milá,“ spustila jsem a rychle sbírala knihy ze země, „vážně byste měla koukat, kam šlapete. Kdybych nebyla milovaná dceruška dvojice neslýchaně bezúhonných rakvářů, plácla bych vás po hlavě knihou o pomstychtivých duchách.“

S nepřekonatelnou důstojností jsem se zvedla a pohlédla do tváře své protivnici. Nestačila jsem ani zatajit zalapání po dechu.

Matilda Butterfieldová se na mě usmívala, ale hezké oči se jí temně leskly. „Nazdar, Pocketko."

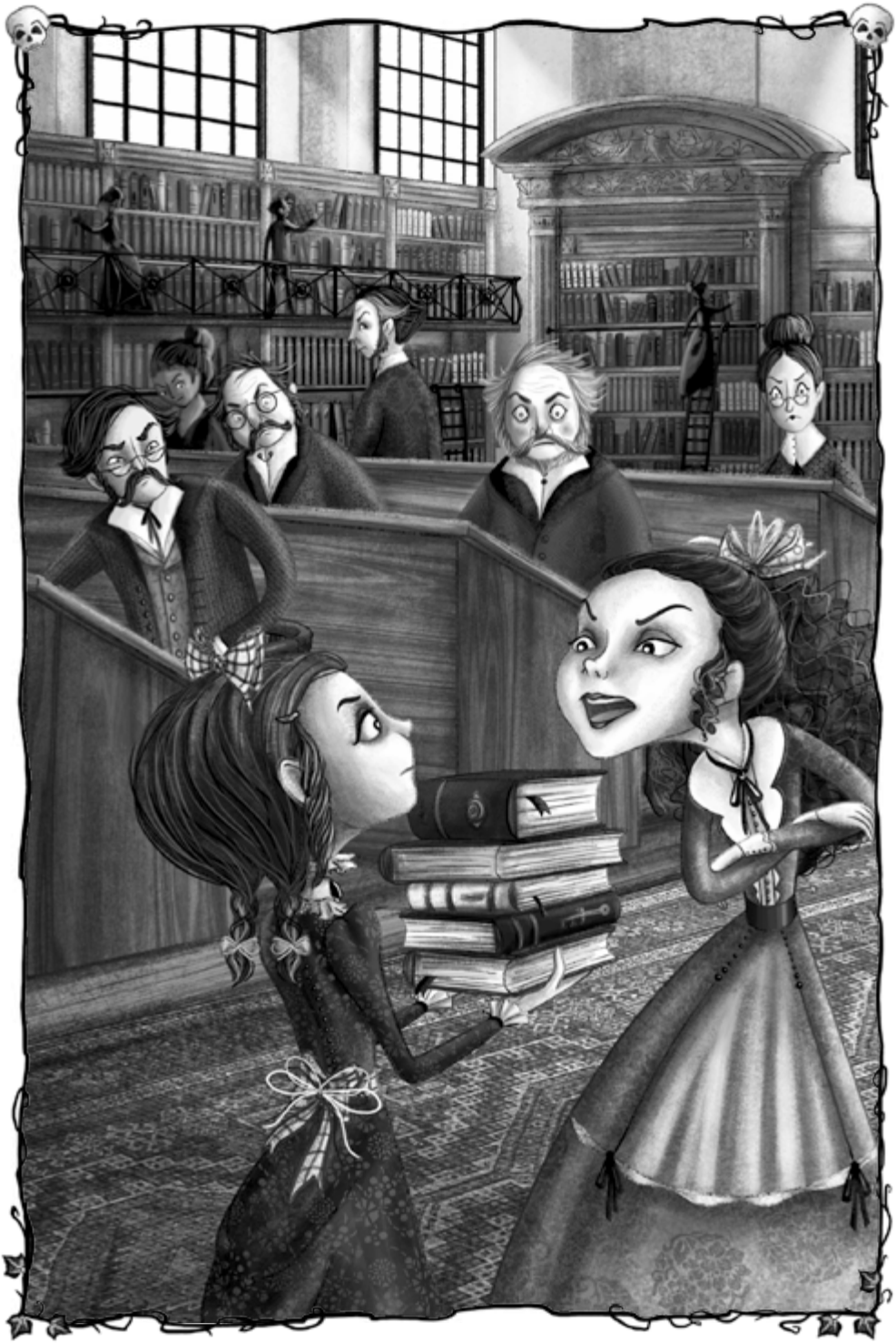

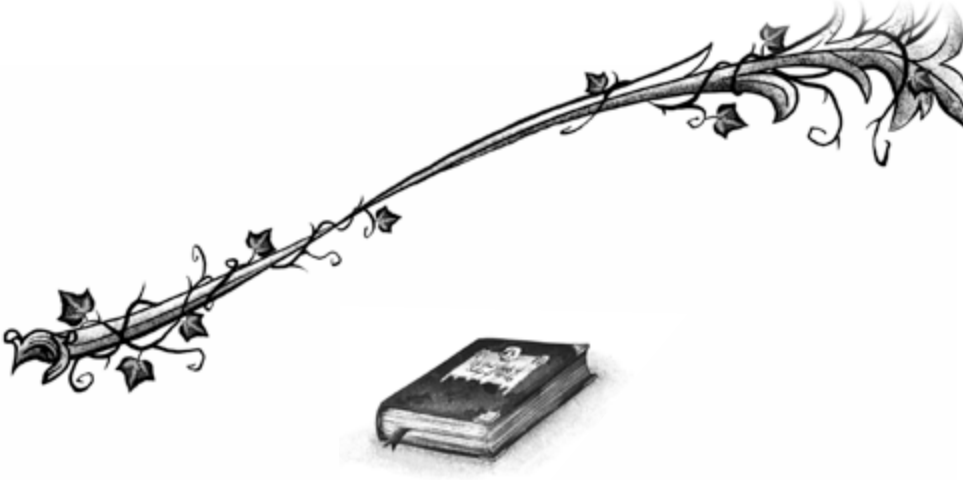

3

Odložila jsem knihy na dlouhý stůl plný mizerně oblečených profesorů historie a nevěřícně na Matildu hleděla. Určitě jsem vypadala půvabně zaskočená. „Co tu propána děláte?“

Dívka se na mě zaškaredila zpod tmavých vlasů. „Ne že by ti do toho něco bylo, ale matka a já jsme utekly z Butterfield Parku do Londýna – už jsme to tam nemohly vydržet ani chvilku.“

Přikývla jsem a ucítila, jak ve mně zabublal smutek. „Chybí vám Rebecca.“

„Rebecca?“ Matilda se zamračila. Pak si povzdechla. „Ach, *tohle*. Jistě, je to všechno hrozně smutné, ale lidé umírají každý den a není na tom nic nespravedlivého. Co můj život udělalo doopravdy nesnesitelným, byl můj naro-

zeninový ples. A my *obě* dobře víme, kdo to má na svědomí, viď, Pocketko?"

„Nemůžete si to vyčítat, má milá," uklidňovala jsem ji.

„*Já?*" vyštěkla Matilda a dupla si (což jí vyneslo spoustu nespokojených pohledů od profesorů historie). „Můžeš za to ty, Pocketko! Měla bych ti zakroutit krkem! Který idiot spadne z lustru do narozeninového dortu? Teď se mi celá země směje za zády."

„Uznávám, že jsem tu oslavu možná *trošičku* narušila, ale právě díky tomu byla tak zvláštní. Protože tím získala něco, co se za peníze nedá koupit – proslulost."

Dívka přimhouřila oči. „Pokračuj."

„No, to je přece jasné. O vašich narozeninách se bude mluvit ještě desítky let. Jsem si skoro jistá, že to nebude poslední slavnost, na které neodolatelně rozkošná dívka spadla z výšin do narozeninového dortu, ale navždy už bude *první*, a tím je navěky unikátní."

Matildě se roztančily oči. „Přímo je před sebou vidím, jak si šeptají, když přijdu do vesnice. Ano, zírají a klevetí, protože *můj* narozeninový ples byl to nejdobrodružnější, co se jim za jejich bídný, bezútěšný život přihodilo."

Zavrtěla jsem hlavou. „Já bych řekla, že zírají a klevetí, protože jste neslýchaně nepříjemná. Ale na vaše narozeniny hned tak nezapomenou, a o to tady přece jde, ne?"

Profesoři historie si už na nás nepokrytě ukazovali a mumlali si mezi sebou. Mluvení v čítárně se netrpělo. A protože knihovna byla moje jediné útočiště před pohřby a smrtelnými postelemi, popadla jsem Matildu pod paží a dala se s ní rychle na odchod.

Polední slunce se mihotalo na kamenném zdivu velko-

lepých budov a země se třpytila jako drahokamy, když jsme scházely po hlavním schodišti. Matilda bručela něco o tom, že se musí v blízkém hotelu sejít s matkou na oběd.

„Lady Elizabeth je s vámi?“ zeptala jsem se.

Matilda se zastavila pod schody. „Babička řekla, že se na cestu necítí… ale já jí nevěřím.“

Tím se mi naskytla možnost zeptat se na to, co mě dost trápilo. „Jak jí je?“

„Je zlomená,“ následovala vlažná odpověď. Pak se do hlasu vrátilo ostří. „Butterfield Park se uzavřel hostům a babička nechce nikoho vidět, jen svého doktora. Matka říká, že je prostě smutná, ale podle mě je to sobectví. Má sestřenice je jednou mrtvá a nevrátí se. To musíme všechny chodit v černém a klopit hlavy navěky?“

„Schází vám přece Rebecca… ne?“

Matilda se zahleděla přes park za námi. „Pořád ho máš?“

„Co?“

„Ten náhrdelník.“

„Aha. No, někde ho mám.“

„Matka tvrdí, že Rebeccu zabil ten kámen. Co myslíš ty, Pocketko?“

Zvonivě jsem se zasmála. (Doufala jsem, že přesvědčivě.) „Kdo kdy slyšel o tom, že by diamant někoho zabil?“

„Proč ho teda neprodáš?“ zeptala se Matilda a pohrdavě se zadívala na mou obyčejnou zástěru a sflikované boty. „Kdyby sis koupila nové šaty a dala se do pořádku, někdo by tě možná *uvítal* do rodiny.“

Pokrčila jsem rameny. „Já už jednu rodinu mám.“

„Opravdu?“

„No jistě. Příjemný pár. Úspěšní podnikatelé. Rozkošný

dům. Zasypávají mě takovou láskou, až mě to málem dusí. Mám dokonce starší sestru. Gretel je právě v Paříži na dívčí škole, a až dorostu, nejspíš mě tam máti Snagsbyová pošle taky."

Rubínové rty se prohnuly mazaným úsměvem. „Tak ti to docela vyšlo, že?"

„Naprosto úžasně, má milá. Šťastnější být ani nemůžu."

A pak Matilda odešla. Neřekla ani sbohem.

„Mohly bychom se třeba sejít na čaj!" zavolala jsem za ní. „Nebo se projít po Hyde Parku? Samozřejmě mám práce nad hlavu, ale čirou náhodou mám teď sedm nebo osm týdnů volno!"

Matilda se ani neotočila. „Ani nápad, Pocketko," uslyšela jsem jen.

Cesta domů byla dost pochmurná. Na Rebeccu jsem sice myslela skoro pořád, ale po setkání s Matildou se mi to všechno odporně jasně připomenulo. Její smrt byla příšerná. Nechtěla nic jiného než zase vidět svou matku. Proto si nasadila Hodinový diamant. Ale slečna Frostová jasně řekla, že Rebečina duše byla odnesena do jejího světa a že se matka s dcerou nesetkají ani po smrti. Pomyšlení, že to já přinesla ten prokletý náhrdelník do Butterfield Parku, mě tížilo jako zašmodrchaný uzel v břiše.

Tolik jsem se litovala, že jsem málem minula starou ženu, která lamentovala jako o život uprostřed chodníku. Pod krajkovým čepcem měla bílé vlasy, mléčně bílé oči, na spánku modřinu a byla poněkud mrtvá.

Ta zlomená bytost vyjekla, když jsem se jí zeptala, co se děje.

„Ty mě slyšíš?“ žasla. „Mluvila jsem na paní Dentonovou odvedle a slečnu Wilcoxovou u hokynáře a ty se dívaly přímo skrz mě! Ale *ty*… ty mě vidíš.“ Vztáhla paže k nebi. „Díky nebesům! Myslela jsem si, že jsem mrtvá!“

„To taky jste. Mrtvá jako kůl v plotě.“

Zalapala po dechu. Nevypadala moc přesvědčeně. „Jak to můžeš vědět?“

Podívala jsem se na zem a ukázala na její nohy. „Vznášíte se, má milá.“

Duch shlédl a viděl, že opravdu levituje nad kočičími hlavami. „No tohle,“ podivil se. „Naposled si pamatuju, že jsem vylezla na židli, abych dosáhla na naloženého sledě na horní polici. Naložené sledě, na ty já si potrpím.“

„Podle mě jste z té židle spadla, praštila se do hlavy a na místě umřela.“

Duch znovu zalapal po dechu, zavířil, zastavil se a zatvářil se sklíčeně. Ukázal k nebi. „Vždycky jsem si myslela, že až nastane můj čas, půjdu tam nahoru.“

„Nejsem žádný odborník, ale některým duchům to asi trvá déle než jiným. Nakonec uvidíte světlo. Bude nádherně hřejivé a lákavé. Běžte za ním a určitě najdete, co hledáte. A do té doby si zajděte třeba do divadla.“

Vypadala, že ji ten nápad nadchl, odspěchala a nechala za sebou jenom obláček hvězdného světla. Já pokračovala v cestě ulicí plnou pouličních prodavačů, dohadujících se se zákazníky o cenách jablek a chleba a květin. Zkontrolovala jsem čas – Snagsbyovi se brzo vrátí domů z návštěvy Ezrovy sestry, a já ještě nebyla hotova se všemi povinnostmi. A tak jsem se rozhodla, že to vezmu zkratkou.

Sešla jsem z chodníku a chystala se přejít ulici, ale po té se právě hnal kočár. Zastavila jsem se, ustoupila a čekala jsem, až přejede. Přitom jsem bloudila pohledem po druhé straně ulice. A tehdy jsem ji uviděla. Ženu, která zírala přímo na mě. Hleděla lačně jako vlk, upírala na mě divoké oči. Kočár kolem projel jako rozmazaná skvrna, do tváře mi zavál nápor větru. Zamrkala jsem. A pak znovu zoufale zapátrala pohledem na protějším chodníku.

Ale slečna Alwaysová beze stopy zmizela.

Dveře mé ložnice se na noc zamykaly. Zvenčí. Dělalo se to pro mou ochranu. Paddington se zřejmě hemžil zločinci všeho druhu – lupiči, únosci, vrahy. Jak nepříjemné a nebezpečné pro čerstvě adoptovanou dceru! A tak jsem spávala zamčená. Máti Snagsbyová nosila klíč kolem krku. Druhý klíč měla hospodyně, paní Dickensová, ve svazku upevněném u pasu.

Toho večera mě poslali do pokoje bez večeře jako trest za to, že jsem nesplnila, co jsem měla udělat. Nevadilo mi to. V hlavě mi bouřily starosti. Slečna Alwaysová. Viděla jsem slečnu Alwaysovou přes ulici. Jak mě prokristapána našla? Věděla, kde žiju? Přišla za mnou?

Uslyšela jsem, jak se v zámku otáčí klíč. Dveře se otevřely a vešla paní Dickensová s tácem. Byly na něm čtyři brambory, půl tykve a kousek čokoládového koláče. Bůh žehnej paní Dickensové! Pracovala u Snagsbyových od nepaměti a byla náležitě buclatá. Obličej jako mrož, pila jako ryba, jenže ne vodu. Ale pod těmi boubelatými tvářemi a červeným nosem bušilo srdce ze zlata.

„Asi máte hlad, slečinko." Položila tác, rozhlédla se po pokoji a zavrtěla hlavou. „Měla bych požádat paní Snagsbyo-

vou, jestli vám sem můžu dát nějaké hezké závěsy nebo pestrý přehoz. Děvče vašeho věku potřebuje kapku barev."

Má ložnice byla vzadu v domě ve třetím podlaží. Nic než malá postel, židle, prádelník a prostý odkládací stolek s otlučenými stříbrnými hodinami, které jsem si odnesla z Rebečina pokoje. Přesně to, co byste si představovali pro milovanou čerstvě adoptovanou dcerku. Pravda byla, že o patro níž byla opravdu rozkošná ložnice, hned vedle pokoje Snagsbyových. Měla jasně červené tapety, mramorový krb, krásnou mosaznou postel, a dokonce i vlastní šatnu. Jenže ten pokoj patřil Gretel. A dovnitř nikdo nesměl.

„Trocha barev by neškodila," připustila jsem.

„Paní Snagsbyová samozřejmě nebude souhlasit," zamračila se paní Dickensová a přejela zástěrou vršek prádelníku, „i když nevím, co by mohla namítat, když tenhle pokoj neviděl špetku barvy od té doby, co slečna –"

Hospodyně se najednou zarazila. Odkašlala si.

„Od té doby, co slečna *co*, má milá?"

„No… vaši rodiče tenhle pokoj uzavřeli už dávno," odpověděla paní Dickensová jaksi rychle, „poslední, kdo tu bydlel, byla slečna… slečna Lucasová."

„Měla zrzavé vlasy?"

Paní Dickensová se obrátila. „Jak to víte, slečinko?"

„V zásuvce jsem našla její kartáč a černé rukavice." Povzdechla jsem si s přesnou dávkou melancholie. „Paní Dickensová, znala jsem ženu s těmi nejpříšernějšími zrzavými vlasy. Byla hrozná a vypadala zatrpkle a já ji neměla ráda. Aspoň jsem si to *myslela*."

„Raději si snězte večeři a běžte spát," zabručela hospodyně. „A vaší matce neřekneme, že jsem vám přinesla jídlo, že ne?"

Ale já hned neodpověděla. Protože se mi najednou do hrudi opřelo teplo jako nápor poledního slunce. Rychle jsem paní Dickensovou vypoklonkovala z pokoje. Slíbila jsem jí, že sním večeři a pořádně se vyspím. Slyšela jsem, jak se za ní zamykají dveře, když jsem se hnala zpátky k posteli a lovila zpod noční košile Hodinový diamant.

Tělem mi projelo nadšení, sotva jsem se zahleděla hluboko do srdce kamene. Nejprve jsem viděla jenom hvězdy na bezměsíčné obloze nad Londýnem. Ale čekala jsem. Věděla jsem, přesně jsem *věděla*, že něco přijde. Možná to bude obrázek slečny Alwaysové. Nějaké vodítko.

Diamant mi v ruce zapulzoval. Vyzařoval z něj žár jako z pece. Pak se v kameni zvedla bílá mlha a spolkla noční nebe. Na jejím místě se objevil temný les a mrazem pokrytá země. Mlha se divoce rozvířila a stromy začaly bíle krvácet, od kořenů až po konce holých větví. Za pár chvil se z nich stal přízračný bílý les.

Něco uhánělo mezi stromy. Dívka v levandulových šatech. Vlály za ní světlé vlasy. Okamžitě jsem ji poznala. A proto jsem vykřikla: „Rebecco!"

Byla to ona. Nepochybně. Snad nějaký útržek její minulosti? Utíkala. Kličkovala mezi bledými stromy a kradmo se ohlížela dozadu. *Vyděšeně*. Pak se stromy daly do pohybu. Ne, stromy ne. Byli to Lockové – ti pomocníci v kapucích, kteří sloužili slečně Alwaysové. Pohybovali se jako jeden. Byly jich desítky, rozbíhali se po lese.

Dívka zakopla. Spadla. Viděla jsem, jak sebou bolestně škubla, ale zvedla se a utíkala dál.

Její tvář na okamžik zaplnila celý kámen. Zardělé tváře. Úzkostně stažené obočí. Oči plné strachu. A pak mi to došlo.

Rebecca na sobě měla stejné levandulové šaty jako na Matildině narozeninovém plese. Své *nové* šaty. A to mohlo znamenat jenom jedno – Rebecca žije! Nějak. Bůhvíjak. Je naživu.

A ještě něco, a to bylo strašné. Rebeccu Butterfieldovou pronásledují.

4

Máti Snagsbyová si mě měřila pohledem plným podezření. „Mně nemocná nepřipadáš."

„To jenom proto, že mám přirozeně zářivou pleť," vysvětlila jsem a držela se za břicho. „Ale ujišťuju vás, máti Snagsbyová, že trpím jako pes. Nebo přinejmenším jako zanedbávaná kočka."

„Možná bychom měli zavolat doktora," ozval se Ezra ode dveří.

„To není třeba," zavrhla to jeho žena a kroužila kolem postele jako lev kolem večeře. „Může jet s námi k paní Quilpové. Jestli je jí *vážně* zle, čerstvý vzduch jí prospěje."

Podobné dohady nám zabraly celé ráno. Když mi paní Dickensová přišla odemknout dveře, našla mě ještě v posteli, celou v horečkách. Můj plán pohořel až tehdy, když

do pokoje vpochodovala máti Snagsbyová a prohlásila, že jsem zdravá jako řípa.

„Ale *proč* tam musím jet?“

Paní Quilpová stonala s plícemi a čekalo se, že každý den umře. A z důvodů, kterým jsem nerozuměla, si Snagsbyovi umínili vláčet mě ke každé smrtelné posteli v Londýně. Jistě, nebyla jsem *tak docela* nemocná, ale rozhodně jsem byla chorá starostí o chudáka Rebeccu.

„Umírajícím a jejich blízkým přinese útěchu, když jim dítě přednese příhodnou báseň na prahu soudné hodinky,“ prohlásila máti Snagsbyová ostře.

„Máš na podnik dobrý vliv, Ivy,“ přidal se Ezra a poškrábal se na provislé papule. „Od té doby, cos k nám přišla, stouply zisky o patnáct procent.“

To bylo příjemné. Která dcera by nechtěla slyšet, že je přínosem pro řemeslo?

„Je mi líto, ale nemůžu jet.“

Máti Snagsbyová na mě zírala z výšky a obří bradavice jí nad rtem poskakovala. „Taková dcera chceš být? Nezdvořilá a vzpurná?“

„Jenom v krajním případě, má milá.“

Máti Snagsbyová se ke mně obrátila zády a vydala rozčilený povzdech. Ten nesmysl se čtením básní pro Snagsbyovy a jejich podnikání zřejmě hodně znamenal. A tak jsem cítila, že povinností milované dcery je toho patřičně využít.

„Všechna ta smrt mě udolává!“ povzdechla jsem si. „Mám z důvěryhodného zdroje, že pro dívku mého věku je nepřípustně traumatické a nezdravé číst básně umírajícím – a ten můj zdroj je knihovnice, takže se to nedá zpochybnit.“

Máti Snagsbyová se obrátila zpátky a velitelsky zvedla hlavu. Bílý pramen v černých vlasech jí dodával šarm skunka. „Vážně?“

„Ano, má milá, je to tak. Vlastně mi teď připadá, že bych měla prostě odmítnout navštěvovat další umírající. Mohla bych vyvolat velký poprask. Ztrapnit vás před zákazníky. Pokud…“

Stará čarodějnice zkroutila rty do šklebu. „Pokud?“

„No, to mi nepřísluší říkat, ne? Ale možná byste chtěla uvážit, jestli mě dneska nenecháte doma odpočívat a sbírat síly.“

„Odpočívat, říkáš?“ opakovala.

„Přesně tak. Možná se dokonce rozhodnete pozvat mi do domu nějakou společnost. Nic výstředního. Jen pár děvčat mého věku. Jsem si prakticky jistá, že tyto *drobné* ústupky mi pozvednou ducha a přivedou mě zpátky do práce.“

Máti Snagsbyová neodpověděla. Hrbolatou tvář měla jako z kamene.

„Roachesovi,“ řekla konečně.

Zamračila jsem se. „Roachesovi?“

„Pohřbila jsem několik členů jejich rodiny,“ pronesla máti Snagsbyová chladně. „Jsou to vážení lidé a vždycky platí včas. Snad bych mohla paní Roachesovou a její dvě dcery pozvat na čaj.“

Zmocnilo se mě silné nutkání nadšeně zajásat. Ale odolala jsem. Nepřipadalo mi to správné, vzhledem k Rebecce. A tak jsem jenom přikývla. „To zní dobře.“

„Ale na oplátku toho očekávám hodně,“ dodala máti Snagsbyová. „Ode dneška s námi budeš jezdit na každou obchodní schůzku bez reptání. A bez reptání budeš plnit

své domácí povinnosti. Zatímco budu s Ezrou u paní Quilpové, můžeš se *zotavovat* tím, že zbavíš výstavní salon prachu od země ke stropu."

„Nebylo by lepší lenošit a krmit se lívanci?" navrhla jsem s nadějí. „Nebo byste mě třeba mohla namalovat jako Gretel?"

Máti Snagsbyová vyškubla paní Dickensové z ruky hadr a vtiskla mi ho. „Do práce," vyštěkla.

„Kam to prokristapána jdete, slečinko?"

„Důležitá záležitost, má milá," vysvětlila jsem a otevřela hlavní dveře. „Děsivě důležitá."

Hospodyně z toho byla poplašená jako srna. „Ale slíbila jste paní Snagsbyové, že uklidíte výstavní salon."

„Žádné strachy, paní Dickensová," konejšila jsem ji. „Budou u chudáka paní Quilpové celé dopoledne, a až se vrátím, zbude mi ještě spousta času." Ukázala jsem na portrét nad její hlavou. „Měla Gretel v domácnosti hodně povinností? Myslím, než odjela do Paříže."

Jako by nám nad hlavami proplul mrak. Hospodyně se zatvářila smrtelně vážně a pak vyskočila, snad ji najednou přepadlo nutkání naleštit mosazný knoflík dveří. „Slečna Gretel měla vždycky spoustu práce s tím či oním." Ukázala na ulici venku a já si najednou uvědomila rachot kol kočáru a klábosení. „Raději si pospěšte, slečinko."

Vyšla jsem ze dveří a obloha začala burácet. „Měly bychom stávkovat, paní Dickensová. Ať si máti Snagsbyová objeví radosti vaření a uklízení sama."

„Možná vás to překvapí, ale vaše matka kdysi bývala nadšená kuchařka – aspoň *myslím*."

„Máti Snagsbyová, a kuchařka? To snad ne."

Paní Dickensová přikývla. „Má knihu rodinných receptů, vláčí ji všude s sebou. Střeží ji jako faraonovo zlato, to se musí nechat."

„A proč?"

„Asi pro ni ty recepty hodně znamenaly."

„Ale jak to jídlo *chutná*? O to hlavně jde, ne?"

„No, to je na tom to zvláštní," paní Dickensová ztlumila hlas do spikleneckého šepotu. „Za celou tu dobu, co tady pracuju, paní Snagsbyová podle té knihy neuvařila ani jediné jídlo."

Byla jsem zmatená. A připadalo mi děsivě nefér, že mě paní Dickensová tak napíná.

„No, a proč ji tedy s sebou nosí, vy hloupá?"

Paní Dickensová se zasmála. „To je moc zajímavá otázka."

A pak mě hospodyně vypoklonkovala a přitom mumlala něco o tom, že se kuře samo neoškube.

Vydala jsem se po Thackerayově ulici a všechny úvahy nad divnou knihou receptů máti Snagsbyové se mi vykouřily z hlavy. Přidala jsem do kroku a myšlenky mi kroužily kolem jediného obrázku – jak Rebeccu pronásleduje přízračně bílým lesem smečka krutých Locků.

Pravidla Hodinového diamantu zněla naprosto jasně. Kámen nabízel vidiny toho, co bylo, co je a bude. Podle Rebečiných levandulových šatů bylo jasné, že se to odehrálo během noci po plese. A já věděla jistě, že Rebeccu nikdo žádným lesem nepronásledoval *předtím*, než si nasadila náhrdelník a umřela.

Takže zbývala jenom jedna možnost. Kámen mi ji ukazoval potom, co si ho připnula. Ten les tedy musel existovat

ve světě slečny Frostové. Ale neřekla mi snad, že tam přešla jenom Rebečina duše? A že je mrtvá? Po smrti? Copak jsem ji neviděla, jak seschla jako prázdný lusk přímo před mýma očima? A přece v té vidině Rebecca vypadala velice živě.

Slečna Frostová lhala. A pokud ano, co mi ještě zatajila? Ale ne, nebudu na tu zlotřilou zrzku myslet. Záleží jenom na Rebecce. A na tom, jak jí pomoct. Dostat se k ní.

Byla jsem tak ztracená v myšlenkách, že jsem vrazila přímo do vytáhlého chlapíka, který šel opačným směrem. Prvotřídní srážka. Zakymácela jsem se, on se zapotácel a z ruky mu vypadl sendvič.

„Dívejte se na cestu!" vyštěkl.

„Nemám čas," odpověděla jsem naprosto slušně. „Mám co dělat, abych zachránila dnešní den." Pokrčila jsem rameny. „Kromě toho se myslím shodneme na tom, že na vině jste vy."

„*Já*? Právě jste mě málem smetla." Mladík ukázal vyčítavě na sendvič. „Kvůli vám jsem přišel o oběd!"

To bylo neslýchané obvinění. Užuž jsem se chystala tomu nepříjemnému džentlmenovi říct, ať se připraví na pořádný výprask, když mi pohled padl za něj na malou postavičku v kapuci uhánějící po zaplněném chodníku. Byla pozoruhodně malá, oděná v hnědém hábitu. Krev jako by se mi zpěnila, rozběhla se a hnala se mi žilami. Byl to Lock!

A proto jsem za ním vyrazila.

„Hej, vraťte se!" křičel za mnou ten mladík. „Dlužíte mi dva šilinky!"

Malý netvor byl teď ode mě dobrých šest metrů. Postupoval pod markýzami obchodů, které tvořily tmavý tunel

táhnoucí se skoro až na konec ulice. Ničema zkušeně kličkoval mezi ostatními chodci a díky své malosti se mi několikrát ztratil z očí.

Chodník přetékal lidmi a já měla strach, že mi zmizí úplně, než ho doženu. Ale chytit jsem ho musela. Lockové pracovali pro slečnu Alwaysovou – a jistě věděli, kde je Rebecca držena. Udělala bych, co jen bude třeba, abych z toho malého vražedného lumpa vyždímala pravdu!

Chtělo to drastickou akci.

Seběhla jsem z chodníku do silnice a upřela pohled na prázdný vozík na jablka. S odvahou, kterou by mi záviděl i pětihvězdičkový generál, jsem do něj skočila. Odrazila jsem se od kola a rozletěla se k markýze nad svou hlavou. Levou rukou jsem se chytila okraje a vytáhla se nahoru. Vyškrábala jsem se na nohy a rozběhla se po ní.

Ukázalo se, že zdolat řadu markýz je ošidná věc. Visely nad průčelími obchodů dost zešikma a hnát se po nich bylo náročné. Ale já ten úkol zvládla.

Rychle jsem našla rovnováhu a už jsem se řítila kupředu. Silné plátno pružilo a mně se povedlo přeskočit z Atlantické obuvní společnosti na Venkovskou investiční firmu, pak na Hardingovo módní krejčovství. Když jsem skočila na poslední markýzu (výrobce doutníků), modlila jsem se, abych byla dost rychlá a předhonila toho ďábelského Locka prchajícího dole pode mnou.

V podobných situacích mám velkou výhodu, že jsem trochu mrtvá – netrápí mě, že můžu spadnout a srazit si vaz. A tak jsem se svezla na plátno, chytila se okraje markýzy a seskočila. Projela jsem vzduchem jako sebevražedný cirkusový artista a řítila se k chodníku. Přistála jsem

nevýslovně ladně. No, až na ten dopad. A trochu pronikavé bolesti v boku. A na pár nadávek.

Když jsem se zvedla, hemžící se zákazníci strnuli. Někteří zalapali po dechu a dívali se po mně, jako by bylo něco divného na tom, že dívka seskočí z markýzy obchodu. Ostatní si na mě neslušně ukazovali a šeptali si. Pátrala jsem pohledem v davu. Po Lockovi ani stopa. Byl rychlejší než já? Unikl? Tomu se mi nechtělo věřit.

Možná zaběhl do některého obchodu a schovává se tam. Ano. Propátrám všechny, dokud –

Oči mi najednou zajely k ženě v červenočerných šatech. Ale o tu mi nešlo. Zaujal mě záblesk hnědého pláště za ní.

Zanořila jsem se do davu. Odstrčila jsem tu ženu v červenočerném (leknutím vyjekla a zhroutila se na jakéhosi starce svírajícího bochník chleba) a napjatě jsem zírala na místo, kde předtím stála. Byl tam. Drobný tvor v dlouhém hnědém plášti, obličej schovaný ve stínu odporné kapuce.

Lock.

Pokud jsem cítila strach, nemohl se měřit s mým vztekem, který se vyznačoval chladným leskem v očích a divokým bušením srdce. Lock se pohnul směrem ke mně. A tak jsem tomu starci vyškubla bochník, rozmáchla se a praštila toho malého ďáblíka do hlavy. Hnusný pomahač v kapuci zavrávoral a vyjekl. Lidé okolo se poplašeně rozkřičeli.

„Ona ho udeřila, představte si to!“

„Příšerná holka!“

„Přiveďte někdo konstábla!“

„Řekni mi, kde je Rebecca!“ Vrhla jsem se na Locka. „Proč jste ji pronásledovali tím lesem? Kde ji držíte? Odpověz mi, ty mrňavý šakale!“